

*Baharı
Beklerken*

JULIE GARWOOD

**Çeviri
Kübra Tekneci**

epsilon®

Kışın yağmurları ve zorlukları sona erdi,
Tüm mevsimlerin karları ve günahları da;
Sevenleri birbirinden ayıran günler
Ve karanlık galip gelirken azalan gün ışığı da;
Üzüntüler birer birer unutuluyor,
Kırağılar erirken çiçekler doğuyor,
Yeşil çalılıarın ve örtünün altında
Yavaş yavaş bahar canlanıyor.

– Algernon Charles Swinburne
Atalanta in Calydon

Kısım I

*Kışın yağmurları ve zorlukları sona erdi,
Tüm mevsimlerin karları ve günahları da;*

1. BÖLÜM

Kışın yağmurları ve zorlukları sona ermiş, tüm karlar ve günahlar kalkmıştı, fakat Tanrı'nın takdiri ve çözölen bir ayakkabı bağcığı olmasaydı o gün diğerleriyle birlikte hayatı sona erebilirdi. Hesabını kapatmak için bankaya öğleden sonra tam iki kırk beşte adımını atmış, her şey aklında planlı olduğı için bu işi son ana bırakmıştı. Geri dönüşü yoktu. Tüm eşyasını toplamıştı ve çok yakında Rockford Falls, Montana'ya sonsuza dek veda edecekti.

Banka müdürü Sherman MacCorkle on beş dakika içinde kapıları kilitleyecekti. Lobi onun gibi işini son ana erteleyen müşterilerle doluydu ve alışılmışın dışında gişelerde üç yerine iki veznedar çalışıyordu. Sherman'ın kızı Emmeline MacCorkle anlaşılın hâlâ evdeydi ve iki hafta önce huzurlu kasabayı etkisi altına alan grip salgını nı atlatmakla meşguldü.

Malcolm Watterson'ın sırasında üç kişi daha azdı. Ancak adam dedikoduculuğıyla nam salmıştı ve ona henüz yanıtlamaya hazır olmadığı sorular soracağı kesindi.

Neyse ki bugün Franklin Carrol çalışıyordu, bu yüzden hemen onun sırasına girdi. Franklin hızlı ve sistemliydi, başkalarının özel işlerine asla burnunu sokmazdı, ayrıca onun arkadaşıydı.

Pazar ayınının ardından ona veda etmiş olsa da birden bunu yeniden yapmak istedi.

Beklemekten nefret ediyordu. Ayağını eğri döşemele-re hafifçe vururken eldivenlerini çıkarıp tekrar taktı.

Her kıpırdadığında saten bir kurdeleyle bileğine doladığı çantası gişelerin ardındaki duvarda asılı olan saatin sarkacıyla tempo tutuyormuş gibi ileri geri sallanıyordu.

Önündeki adam bir adım ilerledi ama o olduğu yerde kalıp pis kıyafetlerinden yayılan kızarmış sosis kokusuyla karışık ekşimiş ter kokusunu almamayı umarak aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

Sol tarafında, Malcom'ın sırasında bekleyen adam ek-sik olan iki dişini gösterecek şekilde ona gülümsedi. Bu sohbet girişimini engellemek istercesine hafifçe kafasını sallayarak bakışlarını tavandaki su lekelerine çevirdi.

İçerisi rutubetli, küf kokulu ve son derece sıcaktı. Kolanmış bluzunun yakasının terleyen ensesine yapıştığını hissedebiliyordu. Franklin'e anlayış dolu bir bakış atarken kaç çalışanın böylesine karanlık, kasvetli ve basık bir mezarda tüm gün çalışabileceğini merak etti. Sağ tarafa dönüp kapalı olan üç pencereye özlemlerle baktı. Parmak izleriyle lekeli camdan içeri süzülen gün ışığı yıpranmış döşemelerin üzerinde kesik kesik lekeler bırakırken toz zerrecikleri durgun havada asılı kalıyordu. Biraz daha beklemek zorunda kalırsa pencerelerin hepsini açarak Sherman MacCorkle'ın sinirini fitilleyecekti. Bu fikir ak-

lına gelir gelmez vazgeçti, aksi halde müdür pencereleri teker teker kapatır ve ona banka güvenliğiyle ilgili sert bir nutuk çekerdi.

Dahası sırasını kaybederdi.

Nihayet sıra ona gelmişti. Telaşla ilerleyince başını gişenin camına çarptı. Ayakkabısı da ayağından çıkmıştı.

Ayakkabıyı ayağına geçirirken dilinin parmakları altından kivrıldığını hissetti. Gişelerin arka tarafında asık suratlı Sherman MacCorkle'ın kapısı açıldı. Patırtıyı duyunca kafasını kaldırıp etrafına baktı. Genç kadın ona hafifçe gülümsedikten sonra dikkatini Franklin'e çevirdi. "Ayakkabımın bağcığı çözüldü," diyerek sakarlığının nedenini açıkladı.

Franklin anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

İşgüzar Malcolm'ın sohbete burnunu sokmaması için, "Sayılır," diye fısıldadı. Adam çoktan Frank'e doğru eğilmeye başlamıştı, ne konuştuklarını duymak için can attığı belliydi.

"Seni özleyeceğim," dedi Franklin. Bu itiraf üzerine boynu ve yanakları kızardı, yutkunduğunda ise âdemelması fark edilir biçimde hareket etti. Ondan en az yirmi yaş büyük olmasına rağmen küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu.

"Ben de seni özleyeceğim, Franklin."

"Hesabını şimdi mi kapatacaksın?" Kemerli, yumruk büyüklüğündeki açıklıktan katlı kâğıtları iterken kafasını salladı. "Umarım her şey yolunda gider." Belgelerle meşgul olup imzaları ve rakamları kontrol ettikten sonra nakit çekmecesini açıp parayı saymaya başladı. "Dört yüz

iki dolar bir insanın yanında taşıyamayacağı kadar yüksek bir tutar.”

“Evet, biliyorum,” diyerek ona katıldı. “Gözümü dört açarım. Endişelenme.” Eldivenlerini çıkardı ve parayı alıp kumaş çantasının içine koydu.

Franklin patronuna kaçamak bir bakış attıktan sonra eğilip alınına cama dayadı. “Kilise önümüzdeki sırada oturmadığında eskisi gibi olmayacak. Keşke gitmesen. Annem eninde sonunda sana ısınacaktır. Bundan eminim.”

Genç kadın cam bölmedeki açıklıktan uzanıp içgüdüsel bir şekilde onun elini sıktı. “Burada yaşadığım kısa süre boyunca benim için çok değerli bir arkadaş oldun. İyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım.”

“Bana yazacak mısın?”

“Evet, elbette yazacağım.”

“Mektuplarını bankaya gönder, böylece annem görmez.” Gülümsedi.

“Peki, öyle yaparım.” Hafif bir öksürük sesi duyunca fazla oyalandığını anladı.

Eldivenlerini takıp arkasına döndü ve ayakkabısını bağlayabileceği uygun bir yer aradı. Müşterilerle çalışanları birbirlerinden ayıran döner kapının ötesinde boş bir masa vardı. Genellikle o masada Lemont Morganstaff otururdu, fakat Emmeline MacCorkle gibi o da salgını atlatmakla meşguldü.

Lobiden pencerelerin önündeki üzeri sıyrıklarla dolu köhne masaya doğru ilerlerken ayakkabısının bağcığına basmamak için ayağını sürüyordu. Franklin müdürün tüm mobilyaları bir matbaa dükkânından üçüncü el satın aldığını söylemişti. MacCorkle’in tutumlu yapısı anlaşıl-

lan mürekkep lekelerini ve pusuda bekleyen kıymıkları görmezden gelmesine neden olmuştu.

Çalışanlarına karşı davranışları kabul edilir gibi değildi. Genç kadın onun sadık elemanlarına ödediği maaşın hiç de adil olmadığını biliyordu, çünkü zavallı Franklin oldukça mütevazı bir hayat sürüyor, annesinin ilacını bile zar zor satın alabiliyordu.

MacCorkle'ın parlak maun masasıyla uyumlu dosya dolaplarının olduğu ofisine girip ona ne kadar pinti olduğunu söyleyebilir, çalışanlarının katlanmak zorunda oldukları içler acısı durum hakkında bir şeyler yapmasını sağlayabilirdi. Bunu gerçekten yapabilirdi ama bu sefer de adam bu fikirleri aklına Franklin'in soktuğunu sanabiliyordu. Arkadaş olduklarını biliyordu. Hayır, böyle bir şey kabul edilemezdi, o nedenle adama tiksinti dolu bir bakış atmakla yetindi.

Bu nafile bir çabaydı çünkü adam öteki tarafa bakıyordu. Genç kadın hemen ona arkasını dönüp masanın sandalyesini çekti. Eşyalarını sandalyeye koyup zarif bir şekilde iç eteğini kenara iterek ayakkabısının dilini düzeltti ve bağcığını bağladı.

İşini bitirip doğrulduğu sırada eteğine basınca yere kaplandı. Çarptığı sandalye havaya fırlarken eşyaları kucığına düştü. Duvara toslayıp geri gelen sandalye bu kez de omzuna çarptı. Sakarlığından utanç duyarak birinin olanları fark edip etmediğini anlamak için masanın üzerinden gizlice baktı.

Gişelerin önünde bekleyen üç müşteri kalmıştı ve hepsi ona bakıyordu. Düştüğünde, Franklin belgeleri dosya dolabına henüz kaldırmıştı. Çekmeceyi sertçe ka-

patıp endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatınca genç kadın ona gülümseyerek el salladı. Tam ona iyi olduğunu söylemek üzereyken bankanın giriş kapısı gürültülü bir şekilde açıldı.

Saat üçü vurdu. Hızla içeri giren yedi adam lobiye dağıldı. Niyetleri belliydi. Yüzlerinin alt kısmını kapatan koyu renk maskeleri, kaşlarının üzerine dek indirip gözlerini gizledikleri şapkaları vardı. Silahlarını çektiler ve içeri en son giren adam hızla kapıyı kilitledi.

Herkes donup kalmıştı, fakat Sherman MacCorkle masasından fırlayıp panikle bağırmağa başladı ve çok geçmeden ürkütücü sessizlikte Franklin'in tiz soprano çığlığı duyuldu.

Diğerleri gibi genç kadın da hareket edemeyecek kadar şaşkıındı. Panik hissi tüm bedenine yayılıp kaslarının gerilmesine neden oluyordu. Çaresizce düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı. Panik yapma... Panik yapma... Bizi vuramazlar... Bizi vurmaya cesaret edemezler... Silah sesi... Para istiyorlar, hepsi bu... Eğer herkes işbirliği yaparsa kimseye zarar vermezler...

Mantığı kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. Dört yüz dolarını alacaklardı. Ve buna razı gelemezdi. Parasını almalarına izin veremezdi... Vermeyecekti. Ama onları nasıl durduracaktı? Banknot tomarlarını çantasından çıkarıp çılgına dönmüş bir halde saklayabileceği bir yer aradı. Düşün... Düşün... Yana doğru eğilip Franklin'e baktı. Franklin soygunculara bakıyordu ancak bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalı ki kafasını yere doğru hafifçe eğdi. Genç kadın o sırada adamların nerede olduğunu fark etmediklerini anladı. Franklin'in solgun yüzüne ba-

karak birkaç saniye tereddüt etti, sonra eski masanın altına saklandı. Hemen bluzunun düğmelerini açıp parayı iç gömleğinin içine soktu ve ellerini göğsünün üzerine bastırdı.

Ah Tanrım... Ah Tanrım... İçlerinden biri masaya doğru yürüyordu. Ayak seslerinin giderek yaklaştığını duyabiliyordu. İç eteği! Beyaz bir teslim bayrağı gibi etrafa yayılmıştı. Telaşla çekiştirip dizlerinin altına sıkıştırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu ve adamların bu sesi duymalarından ciddi anlamda korkuyordu.

Onu görmezlerse parasını da alamazlardı...

Yılan derisi botlar mahmuzları şingirdayarak yakınından geçip gitti. Ardında nane şekeri kokusu bıraktı. Bu koku şaşırmasına neden oldu çünkü suçlular değil çocuklar nane şekeri gibi kokarlardı. Tanrım lütfen beni görmesin, diyerek yakardı. Beni görmesine izin verme. Gözlerini sımsıkı yumup ortadan kaybolmak istedi. Tam o sırada gölgeliklerin indirildiğini duydu ve gün ışığı kayboldu. Birdenbire bir tabutta olduğunu, adamın da tabutun kapağını kapattığını düşünerek klostrofobik bir hisse kapıldı.

Bankaya girmelerinin üzerinden henüz saniyeler geçmişti. Kendi kendine yakında her şeyin sona ereceğini söyledi. Yakında. Sadece para istiyorlardı, başka bir şey değil ve istediklerini aldıktan sonra çekip gideceklerdi. Evet, elbette böyle yapacaklardı. Oyalandıkları her saniye yakalanma ihtimallerini arttırıyordu.

Masadaki çatlaklar arasından onu görebilirler miydi? Bu olasılık çok ürkütücüydü. Ortadaki bölme boyunca ilerleyen bir santimlik bir yarık vardı, bu yüzden yavaşça

pozisyonunu değiştirip başı hemen yukarıdaki çekmeceye değene kadar dizlerini kendisine doğru çekti. Hava boğucu ydu. İçinden öğürmek geliyordu. Küçük bir nefes aldıktan sonra yarıktan dışarıyı görebilmek için başını yana eğdi.

Tam karşıda yüzleri bembeyaz olmuş üç müşteri sırtlarını gişelere vermiş kımıldamadan duruyordu. Soygunculardan biri öne ıktı. Banka müdürünün üzerindeki benzer siyah bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti. Elinde silah olmasaydı bir iş adamına benzediği bile düşünülebilirdi.

Son derece kibar ve tatlıdilliydi. “Beyler, korkmanıza gerek yok,” dedi güneyle aksanıyla. “Söylediklerimi yaptığınız sürece kimse zarar görmeyecek. Bir arkadaşımız ordudaki askerlere yüklü miktarda bir ödeme yapılacağını söyledi, biz de kendi payımıza düşeni alabileceğimizi düşündük. Pek beyfendice davranmadığımızın farkındayım ve bu durumdan hoşnut olmadığınızdan da eminim. Bu konuda üzgünüm. Bay Bell, lütfen gölgeliklerin arkasındaki cama kapalı işaretini koyun.” Sağ tarafındaki adam emri yerine getirince sözlerini sürdürdü. “Güzel... Evet, beyler şimdi hepinizden ellerinizi başınızın üstüne koymanızı ve lobiye doğru ilerlemenizi istiyorum, böylece içinizden birinin aptalca bir şey yapması hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak. Çekinmeyin Müdür Bey... Ofisinizden çıkıp arkadaşlarınıza ve müşterilerinize katılın.”

Genç kadın ayak seslerini ve kapının gıcırdadığını duydu.

“Bu gayet güzeldi.” Emri yerine getirilen liderin keyfi

yerindeydi. “Harika bir iş çıkardınız ama bir ricam daha olacak... Lütfen dizlerinizin üstüne çöker misiniz? Elleriniz başınızın üstünde kalsın. Beni endişelendirmek istemezsiniz, değil mi? Bay Bell sizi yere yatırıp bağlamak istiyor ancak ben bunun gerekli olacağını düşünmüyorum. Güzel giysilerinizin kirlenmesine hiç gerek yok. Sadece küçük bir daire oluşturacak şekilde bir araya toplanın. İşte böyle, çok güzel...”

“Kasa açık, efendim,” diye seslendi içlerinden biri.

“Hallet, evlat,” diye karşılık verdi lider ve masaya doğru dönünce genç kadın onun gözlerini net olarak gördü. Altın renginde çizgileri olan kahverengi gözleri vardı ve mermer kadar donuktu. Bell denen adam öksürünce lider hızla kafasını çevirip ona baktı. “Bir yere yaslan ve torbaları diğerlerinin doldurmasına izin ver.” Rehinelere dönerek ekledi: “Arkadaşım bugün kendini pek iyi hissetmiyor.”

Malcolm onun gözüne girmeye meraklı bir ses tonuyla, “Belki de salgına yakalanmıştır,” dedi.

“Korkarım haklısın,” dedi lider ona katılarak. “Yazık çünkü işini çok seviyor ve bugün eğlenecek durumda değil. Öyle değil mi Bay Bell?”

“Evet, efendim.”

“İşiniz bitti mi Bay Robertson?”

“Her şeyi aldık, efendim.”

“Çekmecelerdeki nakdi unutmayın.”

“Onu da aldık, efendim.”

“Görünüşe bakılırsa buradaki işimiz bitti. Bay Johnson arka kapının herhangi bir sorun çıkarmayacağından emin olur musunuz?”

“Kontrol etmiştim, efendim.”

“O halde gitme vakti.”

Genç kadın diğer adamların ilerlediğini ve içlerinden birinin kıs kıs güldüğünü gördü. Artık hepsi rehinelerin oluşturduğu dairenin arkasında duruyordu. Çok geçmeden maskelerini çıkarıp ceplerine koydular. Arkası dönük olan lider bir adım öne çıktı ve maskesini dikkatlice katlayıp yeğinin cebine yerleştirdi. Uzun parmaklarını ve manikürlü tırnaklarını görebileceği kadar yakında duruyordu.

Neden maskelerini çıkarmışlardı? Franklin ve diğerlerinin yetkililere onları tarif edebileceklerini bilmiyorlar mıydı? Ah Tanrım... Hayır... Hayır... Hayır...

“Arka kapı açık mı Bay Johnson?”

“Evet, açık, efendim.”

“Pekâlâ o halde gidebiliriz. Sıra kimde?”

“O küçük kızdan beri Bay Bell’in sırası hiç gelmedi. Hatırlıyor musunuz efendim?”

“Hatırlıyorum. Kendinizi hazır hissediyor musunuz Bay Bell?”

“Evet, efendim, sanırım hazırım.”

“O halde başlayın.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu müdür, neredeyse haykırıcasına bir sesle.

“Sessiz ol. Size kimsenin canının yanmayacağını söylemiştim, değil mi?” Ses tonu korkutucu bir şekilde sakinliği.

MacCorkle başını sallarken Bell denen adam ateş etti ve müdürün kafasının ön kısmı uçtu.

Lider tam önünde ölen adamın yarasından kan sıçrayınca hafifçe geri çekildi.

“Ama söz vermiştiniz!” diye haykırdı Franklin.
Lider ona doğru dönüp tam başının arkasından vurdu.
Franklin’in boynu kırıldı.
“Yalan söyledim.”